

De Mister

E L James

De Mister

Vertaald door GrootenBrink Vertalingen,
Gabriëlla van Karsbergen, Emilin Lap,
Mario Molegraaf en D.S. de Vries

2019 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *The Mister*

© 2019 Erika James Limited

© 2019 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en GrootenBrink
Vertalingen, Gabriëlla van Karsbergen, Emilin Lap, Mario Molegraaf en
D.S. de Vries

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van
Erika Mitchell

Foto omslag Erika Mitchell, met toestemming van de Royal Borough
of Kensington and Chelsea

Foto auteur Nino Muñoz

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4184 4

Voor Tia Elba

*Dankjewel voor je wijsheid, kracht, goede humeur en gezonde
verstand, maar vooral voor je liefde*

Proloog

Nee. Nee. Nee. Niet het zwart. Niet het verstikkende donker. Niet de plastic zak. Paniek overspoelt haar, hij perst de lucht uit haar longen. Ik kan niet meer ademen. Ik kan niet meer ademen. De metaalachtige smaak van angst welt op in haar keel. Ik moet dit doen. Het kan niet anders. Rustig blijven. Kalm blijven. Langzaam ademen. Oppervlakkig ademen. Net zoals hij zei. Dit zal zo voorbij zijn. Het zal voorbijgaan, en dan ben ik vrij. Vrij. Vrij.

Ga. Nu. Rennen. Rennen. Rennen. Ga. Zonder achterom te kijken rent ze weg, zo hard ze kan. De angst drijft haar vooruit, in haar gedrevenheid om te vluchten ontwijkt ze een paar mensen die laat op de avond nog boodschappen doen. Het geluk is aan haar kant: de schuifdeuren zijn open. Ze vliegt onder de opzichtige kerstversieringen door, de ingang naar de parkeerplaats door. Ze rent steeds verder. Tussen de geparkeerde auto's door, het bos in. Ze rent voor haar leven, over een smal zandpaadje, tussen braamstruiken door. Takken striemen haar gezicht. Ze rent totdat haar longen bijna barsten. Ga. Ga. Ga. Niet blijven staan.

Koud. Koud. Te koud. Haar hersenen zijn beneveld door de vermoeidheid. Door de vermoeidheid en de kou. De wind loeit door de bomen, door haar kleren heen, dringt door tot in haar botten. Ze duikt in elkaar onder een bosje en verzamelt met gevoelloze handen de gevallen blaadjes om een nest te bouwen. Slapen. Ze moet slapen. Ze gaat op de koude, harde grond liggen, te moe om nog bang te zijn en te moe om nog te huilen. De anderen. Zijn ze weggekomen? Ze doet haar ogen dicht. Zijn ze ontsnapt? Ik hoop dat ze vrij zijn. Ik hoop dat ze het warm hebben... Hoe kon het zover komen?

Ze wordt wakker. Ze ligt in kranten en stukken karton gewikkeld tussen vuilnisbakken. Ze rilt. Wat heeft ze het koud. Maar ze moet verder. Ze heeft een adres. Haar oma's God zij gedankt voor het adres. Met trillende vingers vouwt ze het papiertje open. Hier moet ze heen. Nu. Nu. *Nu.*

De ene voet voor de andere. Lopen. Tot meer is ze niet in staat. Lopen. Lopen. *Lopen.* Slapen in een portiek. Lopen en blijven lopen. Lopen. Bij de McDonald's drinkt ze water aan de wastafel. Het eten ruikt verleidelijk.

Ze heeft het koud. Ze heeft kramp in haar maag van de honger. En ze loopt en loopt, volgt de kaart. Een gestolen kaart. Gestolen uit een winkel. Een winkel met fonkelende lichtjes en kerstmuziek. Met haar laatste krachten houdt ze het papiertje vast. Doordat het dagenlang in haar laarzen verstopt heeft gezeten, is het een vodge geworden. *Moe. Zo moe. Vies. Zo vies en koud en bang.* Dit adres is haar enige hoop. Ze heft haar trillende hand en belt aan.

Magda verwacht haar. Haar moeder heeft haar geschreven om het te vertellen. Ze verwelkomt haar met open armen. En doet dan snel een stap achteruit. *Jezus, kind. Wat is er met jou gebeurd? Ik had je vorige week al verwacht!*

Een

Seks zonder nadenken, daar valt veel voor te zeggen. Geen verplichtingen, geen verwachtingen en geen teleurstellingen; ik moet alleen hun namen onthouden. Wie was het de laatste keer ook alweer? Jojo? Jeanne? Jody? Het zal wel. Ze was een naamloze wip, die veel kreunde, zowel in bed als daarbuiten. Ik lig naar de golvende weerspiegelingen van de Theems op mijn plafond te kijken, ik kan niet slapen. Ik ben te onrustig om te slapen.

Vanavond is het Caroline. Zij is geen naamloze wip. Dat zal ze nooit zijn. Wat dacht ik verdomme wel niet? Ik doe mijn ogen dicht en probeer het zachte stemmetje het zwijgen op te leggen dat twijfelt aan de wijsheid van mijn beslissing om met mijn beste vriendin naar bed te gaan... en niet voor het eerst. Ze ligt naast me te slapen, haar welgevormde lichaam baadt in het zilveren licht van de winterse maan, haar lange benen zijn verstrengeld met die van mij en haar hoofd ligt op mijn borst.

Dit is een vergissing, een grote vergissing. Ik wrijf over mijn gezicht om de afkeer van mezelf uit te wissen, en zij beweegt en gaat anders liggen. Ze wordt wakker. Een gemanicuurde vingernagel strijkt over mijn buik en mijn buikspieren, trekt een cirkeltje om mijn navel. Ik zie haar slaperige glimlach als haar vingers naar mijn schaamhaar glijden. Ik pak haar hand en breng hem naar mijn lippen. 'Hebben we voor één nacht niet al genoeg schade aangericht?' Ik kus elke vinger afzonderlijk om de angel uit mijn afwijzing te halen. Ik ben moe en somber door het onwelkome schuldgevoel dat aan me knaagt. Dit is verdomme Caroline, mijn beste vriendin en de vrouw van mijn broer.

Zijn ex-vrouw.

Nee. Niet zijn ex-vrouw. Zijn weduwe.

Het is een verdrietig, eenzaam woord voor een verdrietige, eenzame situatie.

‘O, Maxim, toe nou. Zorg dat ik er niet aan hoeft te denken,’ fluistert ze, en ze drukt een warme, natte kus op mijn borst. Ze schudt haar haren uit haar gezicht en kijkt naar me op van onder haar lange wimpers. Haar ogen glanzen van verlangen en verdriet.

Ik leg mijn handen om haar knappe gezicht en schud mijn hoofd. ‘Dit moeten we eigenlijk niet doen.’

‘Hou op.’ Ze legt haar vingers op mijn lippen om me het zwijgen op te leggen. ‘Alsjeblieft. Ik heb er behoefte aan.’

Ik kreun. Ik ga naar de hel.

‘Alsjeblieft,’ smeekt ze.

Shit, dit is de hel.

En omdat ik ook verdriet heb – omdat ik hem ook mis – en Caroline mijn verbinding met hem is, zoeken mijn lippen de hare en vlij ik haar op haar rug.

Als ik weer wakker word, moet ik mijn ogen half dichtknijpen tegen het felle licht van het winterzonnetje dat de kamer in schijnt. Ik draai me om en zie opgelucht dat Caroline weg is, met achterlating van een zweempje spijt – en een briefje op mijn kussen:

Vanavond eten met papa & de Stiefzeug?

Kom alsjeblieft.

Zij zijn ook in de rouw.

lly x

Fuck.

Daar heb ik helemaal geen zin in. Ik doe mijn ogen dicht, dankbaar dat ik alleen thuis in bed lig en blij, ondanks onze nachtelijke activiteiten, dat we hadden besloten twee dagen na de begrafenis terug naar Londen te gaan.

Hoe heeft het zo uit de hand kunnen lopen?

Alleen een slaapmutsje, had ze gezegd. Het was dezelfde blik die ze me had gegeven op de avond dat we van Kits ongeluk en te vroege dood hadden gehoord. Een blik die ik toen niet kon weerstaan. We hadden de horizontale tango al heel vaak bijna uitgevoerd, maar die

avond berustte ik in het lot, en het was onvermijdelijk dat ik de vrouw van mijn broer neukte.

En nu hebben we het weer gedaan, terwijl Kit pas twee dagen geleden is begraven.

Ik kijk fronsend naar het plafond. Ik ben ongetwijfeld een heel sneu mens. Maar ja, dat is Caroline ook. Hoewel zij in elk geval een excuus heeft: ze is in de rouw, bang voor haar toekomst, en ik ben haar beste vriend. Naar wie kon ze anders gaan nu ze het zo moeilijk heeft? Ik ben alleen tot het uiterste gegaan om de rouwende weduwe te *troosten*.

Fronsend verfrommel ik haar briefje en ik gooi het op de houten vloer. Het rolt onder de bank, die bedolven is onder een stapel kleren. De schaduwen van het water zweven boven me, het licht en het donker lijken me te beschimpen. Ik doe mijn ogen dicht om ze buiten te sluiten.

Kit was een goed mens.

Kit. Lieve Kit. Ieders lieveling, zelfs die van Caroline; ze heeft per slot van rekening voor hem gekozen. Ongevraagd verschijnt het beeld van Kits troosteloze, gebroken lichaam onder een laken in het mortuarium van het ziekenhuis voor mijn geestesoog. Ik haal een keer diep adem en probeer de herinnering te verdrijven, terwijl ik een brok in mijn keel krijg. Hij verdiende beter dan die lieve Caro en mij – zijn nietsnut van een broer. Hij verdiende dit... ver-raad niet.

Fuck.

Wie hou ik nou voor de gek?

Caroline en ik verdienen elkaar. Zij krabde op het plekje waar ik jeuk had, en ik deed hetzelfde bij haar. We zijn allebei meerderjarig en *strikt genomen* ongebonden. Zij houdt ervan. Ik hou ervan, en dit is waar ik het best in ben: in de kleine uurtjes van de nacht een gre-tige, aantrekkelijke vrouw neuken. Het is mijn lievelingshobby en het geeft me iets te doen – iemand te doen. Neuken houdt me fit en op het hoogtepunt van de passie kom ik alles over een vrouw te weten wat nodig is: hoe ik haar kan laten zweten en of ze schreeuwt of huilt als ze klaarkomt.

Caroline huilt.

Caroline heeft net haar man verloren.

Shit.

En ik heb mijn grote broer verloren, de enige op wie ik de laatste jaren een beroep kon doen.

Shit.

Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik Kits bleke, dode gezicht weer voor me, en zijn verlies heeft een gapend gat in me achtergelaten.

Het is een onvervangbaar verlies.

Waarom stapte hij op die gure en ijzige avond verdomme op de motor? Het is onbegrijpelijk. Kit is, *was*, de verstandige, het paar veilige handen, de Betrouwbare Lord zelf. Van ons tweeën was Kit degene die onze familienaam eer aandeed, die de reputatie hooghield en zich verantwoordelijk gedroeg. Naast zijn baan in de City beheerde hij ook nog het aanzienlijke familiebedrijf. Hij nam geen overhaaste beslissingen, reed niet als een bezetene. Hij was de verstandige broer. Hij ging uitdagingen aan, hij ontweek ze niet. Hij was niet een wrak met een gat in zijn hand, zoals ik. Nee, ik ben Kits tegendeel. Mijn specialiteit is het zwarte schaap van de familie zijn. Niemand verwacht iets van me, daar zorg ik wel voor. Altijd.

Ik ga rechtop zitten, het verblindende ochtendlicht maakt me gedeprimeerd. Het is hoog tijd om naar de fitnessruimte in de kelder te gaan. Hardlopen, neuken en schermen, dat alles houdt me in vorm.

De dansmuziek beukt in mijn oren, het zweet druipt over mijn rug naar beneden, en ik haal zwoegend adem. Mijn hoofd klaart op door het bonken van mijn voeten op de loopband, het is mijn doel mijn lichaam tot het uiterste te drijven. Normaal gesproken ben ik als ik hardloop geconcentreerd en dankbaar dat ik eindelijk *iets* voel, ook al is het maar de pijn van barstende longen en gekwelde ledematen. Vandaag wil ik niets voelen, niet na deze kutweek. Ik wil alleen de fysieke pijn van zware inspanning en uithoudingsvermogen voelen. Niet de pijn van verlies.

Rennen. Adembalen. Rennen. Adembalen.

Denk niet aan Kit. Denk niet aan Caroline.

Rennen. Rennen. Rennen.

Tijdens de coolingdown vertraagt de loopband, en terwijl ik het laatste stukje van mijn run van 8 kilometer jog keren mijn koorts-

achtige gedachten terug. Voor het eerst in lange tijd heb ik van alles te doen.

Voor Kits overlijden waren mijn dagen gevuld met herstellen van de avond ervoor en het plannen van het vermaak van de avond erna. En dat was het zo'n beetje. Daaruit bestond mijn leven. Ik heb helemaal geen zin om me te richten op de leegte van mijn bestaan, maar diep vanbinnen weet ik heel goed hoe nutteloos ik ben. Door dat ik op mijn eenentwintigste de beschikking kreeg over een flink trustfonds heb ik mijn hele leven nog geen dag gewerkt. Anders dan mijn oudere broer. Hij werkte hard, maar ja, hij kon ook niet anders.

Vandaag zal dat echter anders zijn. Ik ben Kits executeur-testamentair, wat een lachertje is. *Mij* aanwijzen was zijn laatste plaagstootje, daar ben ik van overtuigd, maar nu hij in de grafkelder van de familie is bijgezet, moet het testament worden voorgelezen en... tja, geëxecuteerd.

En Kit is gestorven zonder opvolger.

Ik huiver als de loopband stopt. Ik wil niet nadenken over wat dat inhoudt. Daar ben ik helemaal niet tegen opgewassen.

Ik pak mijn iPhone, hang een handdoek om mijn nek en jog naar boven, naar mijn appartement op de zesde verdieping.

Ik trek mijn kleren uit en gooi ze in de slaapkamer neer. Dan ga ik naar de naastgelegen badkamer. Onder de douche was ik mijn haar en vraag ik me af wat ik met Caroline moet doen. We kennen elkaar al sinds de middelbare school. We herkenden een verwante geest in elkaar, en we trokken naar elkaar toe, twee dertienjarige internen op een kostschool, met gescheiden ouders. Ik was de nieuwe jongen en zij nam me onder haar hoede. We werden onafscheidelijk. Ze is en blijft altijd mijn eerste liefde, zij is de eerste met wie ik naar bed ging... wat rampzalig verliep. En jaren later koos ze voor mijn broer, niet voor mij. Maar ondanks dat alles bleven we goede vrienden en raakten we elkaar niet aan – tot Kits dood.

Shit. Het moet ophouden. Ik wil die extra complicatie helemaal niet, ik zit er niet op te wachten. Tijdens het scheren kijken plechtige groene ogen me aan. *Verkloot het niet met Caroline. Ze is een van je weimige vrienden. Ze is je beste vriendin. Praat met haar. Praat haar om. Ze weet dat we niet bij elkaar passen.* Ik knik naar mijn spiegel-

beeld, nu weet ik wat ik met haar aan moet, en veeg het schuim van mijn gezicht. Ik smijt de handdoek op de grond en ga naar mijn kleedkamer. Daar pak ik mijn zwarte spijkerbroek, die ergens midden in een stapel op een van de planken ligt, en ik zie opgelucht een net gesteven wit overhemd en een gestoomd zwart jasje hangen. Vandaag ga ik lunchen met de huisadvocaten. Ik trek mijn schoenen aan en pak een jas tegen de kou.

Shit, het is maandag.

Ik herinner me dat Krystyna, mijn stokoude Poolse werkster, vanochtend komt schoonmaken. Ik pak mijn portemonnee, leg wat geld neer op het tafeltje in de gang, zet het alarm aan en loop dan naar buiten. Nadat ik heb afgesloten, zie ik af van de lift en neem de trap.

Zodra ik buiten op de Chelsea Embankment ben, is de lucht helder en fris, alleen ontsierd door de damp van mijn bevroren adem. Ik kijk over de sombere, grijze Theems aan de overkant van de straat en naar de Peace Pagoda op de andere oever. Daar verlang ik naar, naar vrede, maar die zal nog wel even op zich laten wachten. Hopelijk wordt een aantal van mijn vragen tijdens de lunch beantwoord. Ik houd een taxi aan en geef de chauffeur de opdracht me naar Mayfair te brengen.

In de georgiaanse pracht en praal van Brook Street is Pavel, Marmont en Hoffman gevestigd, al sinds 1775 onze huisadvocaat. 'Tijd om volwassen te worden,' mompel ik in mezelf als ik de rijk bewerkte houten deur openduw.

'Goedemiddag, sir.' De jonge receptioniste straalt, een blos kleurt haar olijkleurige huid. Ze is knap, op een onopvallende manier. Onder normale omstandigheden had ik binnen vijf minuten haar nummer te pakken, maar daarvoor ben ik niet hier.

'Ik heb een afspraak met meneer Rajah.'

'Uw naam?'

'Maxim Trevelyan.'

Ze zoekt op haar computerscherm, schudt haar hoofd en fronst. 'Neemt u alstublieft plaats.' Ze gebaart naar twee bruine chesterfields die in de gelambriseerde hal staan, en ik pak de *Financial Times* van die ochtend en laat me in de dichtstbijzijnde zakken. De

receptioniste praat op dringende toon aan de telefoon terwijl ik de voorpagina van de krant bestudeer, zonder dat er iets tot me door-dringt. Als ik opkijk, beent Rajah net met uitgestoken hand door de dubbele deuren om me te begroeten.

Ik sta op.

‘Lord Trevethick, van harte gecondoleerd met uw verlies,’ zegt Rajah als we elkaar de hand schudden.

‘Trevethick, alsjeblieft,’ antwoord ik. ‘Ik moet nog wennen aan de titel van mijn broer.’

Mijn titel... nu.

‘Uiteraard.’ Meneer Rajah knikt met een eerbiedige beleefdheid die ik irritant vind. ‘Komt u met me mee? We gaan in de eetkamer van de vennoten lunchen, en ik moet zeggen dat we een van de beste wijnkelders van Londen hebben.’

Gebiologeerd staar ik naar de dansende vlammen van het haardvuur in mijn club in Mayfair.

Graaf van Trevethick.

Dat ben ik. Nu.

Het is niet te bevatten. Het is afschuwelijk.

Wat was ik toen ik jonger was jaloers op de titel van mijn broer en zijn positie in het gezin. Kit was vanaf de geboorte het bevoorrechte kind, vooral bij mijn moeder, maar ja, hij was natuurlijk ook de opvolger, niet de reserve. Kit was vanaf zijn geboorte burggraaf Porthtowan en werd na de plotselinge dood van onze vader op zijn twintigste de twaalfde graaf van Trevethick. Op mijn achtentwintigste ben ik het geluksnummer, de dertiende. En ook al heb ik gesmacht naar de titel en alles wat ermee gepaard gaat, nu hij van mij is heb ik het gevoel dat ik inbreuk maak op het domein van mijn broer.

Je hebt gisteravond zijn gravin geneukt. Dat is meer dan inbreuk maken.

Ik neem een slok van mijn whisky, Glenrothes, en hef mijn glas. ‘Een toast op de geest,’ fluister ik, en ik glimlach om de ironie. Glenrothes was de lievelingswhisky van mijn vader en mijn broer, en vanaf vandaag is de oogst van 1992 van mij.

Ik kan het precieze moment waarop ik vrede kreeg met Kits erfe-

nis en met Kit zelf niet bepalen, maar het is ergens aan het eind van mijn tienertijd geweest. Hij had de titel, hij had het meisje gekregen, en dat moest ik gewoon accepteren. Maar nu is alles van mij. Alles.

Zelfs je vrouw. Nou ja, vannacht althans.

Maar de ironie is dat Kit in zijn testament Caroline niets heeft nagelaten.

Niets.

Daar was ze al bang voor.

Hoe kon hij zo laks zijn? Hij had vier maanden geleden een nieuw testament laten opstellen, maar hij had niets geregeld voor haar. Ze waren pas twee jaar getrouwd...

Wat dacht hij wel niet?

Ze zou het natuurlijk kunnen aanvechten. En wie zou haar dat kwalijk nemen?

Ik wrijf over mijn gezicht.

Wat ga ik doen?

Mijn telefoon trilt.

WAAR BEN JE?

Een berichtje van Caroline.

Ik zet mijn telefoon uit en bestel nog een drankje. Ik wil haar vanavond niet zien. Ik wil mezelf in iemand anders verliezen. Een nieuw iemand. Iemand die verder niets verwacht, en ik denk dat ik ook wat coke ga scoren. Ik pak mijn telefoon en open Tinder.

‘Maxim, wat een prachtig appartement.’ Ze kijkt uit over het donkere water van de Theems, waarop de lichten van de Peace Pagoda glinsterend weerkaatsen. Ik neem haar jas aan en hang hem over de rugleuning van de bank.

‘Iets te drinken of iets sterkers?’ vraag ik. We zullen niet lang in de woonkamer blijven. Na mijn voorzetje schudt ze haar glanzende, zwarte haar naar achteren. Haar lichtbruine ogen, omrand met kohlpotlood, zijn strak op me gericht.

Ze likt haar gestifte lippen, trekt een wenkbrauw op en vraagt: ‘Iets sterkers?’ Ze klinkt verleidelijk. ‘Wat drink jij?’

O... Ze snapt de hint niet, dus geen coke, maar ze is me ver vooruit. Ik doe een stap dichterbij, zodat ze haar hoofd achterover moet doen om naar me op te kijken. Ik zorg ervoor dat ik haar niet aanraak.

‘Ik heb geen dorst, Heather.’ Ik praat met lage stem, blij dat ik haar naam nog weet. Ze slikt en haar lippen gaan uiteen.

‘Ik ook niet,’ fluistert ze, en haar uitdagende glimlach bereikt haar ogen.

‘Wat wil je?’ Ik kijk naar haar blik, die zich naar mijn mond verplaatst. Het is een uitnodiging. Ik zwijg even, om er zeker van te zijn dat ik het goed interpreteer, leun dan naar voren en kus haar. Een vlinderlichte aanraking: lippen op lippen, dan niets.

‘Ik denk dat je wel weet wat ik wil.’ Ze haalt haar vingers door mijn haar en trekt me weer naar haar warme, gewillige mond. Ze smaakt naar cognac met een zweempje sigarettenrook. De smaak leidt me af. Ik kan me niet herinneren dat ik haar in de club heb zien roken. Ik trek haar dicht tegen me aan, met een hand om haar middel terwijl de andere over haar weelderige rondingen strijkt. Ze heeft een smal middel en grote, stevige borsten, die ze verleidelijk tegen me aan drukt. Ik vraag me af of ze net zo lekker smaken als ze eruitzien. Mijn hand glijdt over haar billen terwijl ik de kus verdiep en haar gretige mond onderzoek.

‘Wat wil jij?’ fluister ik met mijn mond op haar lippen.

‘Jou.’ Ze is buiten adem en klinkt uitnodigend. Ze is opgewonden. Enorm. Ze knoopt mijn overhemd open. Ik blijf stil staan als ze het van mijn schouders schuift en op de vloer laat vallen.

Neem ik haar hier of op mijn bed? Het comfort wint en ik pak haar hand. ‘Kom mee.’ Ik trek haar langzaam mee en ze loopt achter me aan, de woonkamer uit, de gang door en de slaapkamer in.

De kamer is netjes, zoals ik al wist.

Dankjewel, Krystyna.

Vanaf de muur bij de deur doe ik de nachtlampjes aan en ik neem haar mee naar bed. ‘Draai je om.’

Heather doet wat haar gezegd wordt, maar ze staat een beetje te zwaaien op haar hoge hakken. ‘Rustig aan.’ Ik pak haar schouders beet, trek haar dicht tegen me aan en dan draai ik haar hoofd naar me toe zodat ik haar in de ogen kan kijken. Haar blik is op mijn

lippen gericht, maar dan kijkt ze naar me op. Stralende ogen. Helder. Gefocust. Nuchter genoeg. Ik kus haar in haar nek en proef de zachte, geurige huid met mijn tong. ‘Volgens mij is het tijd om te gaan liggen.’ Ik rits haar rode jurkje open en schuif het van haar schouders. Als de bovenkant van haar in een rode beha gevatte borsten zichtbaar wordt, pauzeer ik even. Ik streel met mijn duimen over het kant. Ze kreunt en welft haar rug, ze duwt haar borsten tegen mijn handen.

O, ja.

Mijn duimen glijpen onder de tere stof en draaien rondjes om haar harder wordende tepels, en zij reikt achter zich op zoek naar de knoop van mijn spijkerbroek. ‘We hebben de hele nacht,’ mompel ik, en ik laat haar los. Ik doe een stap achteruit zodat de jurk van haar lichaam glijdt en in een hoopje om haar voeten blijft liggen.

Een rode string onthult haar welgevormde achterste.

‘Draai je om. Ik wil je zien.’

Heather schudt haar haren over haar schouders en keert zich naar me toe. Ze kijkt me van onder haar wimpers geil aan. Wat heeft ze een prachtige borsten.

Ik glimlach. Zij glimlacht.

Dit wordt leuk.

Ze steekt haar hand uit, grijpt mijn broeksband en trekt er zo hard aan dat haar heerlijke borsten weer tegen mijn borst worden geduwd. ‘Kus me,’ gromt ze met lage en eisende stem. Ze glijdt met haar tong langs haar boventanden en mijn lichaam reageert, mijn kruis spant zich.

‘Ik ben u maar al te graag van dienst, mevrouw.’

Ik omvat haar hoofd, met mijn vingers in haar zijdeachtige haar, en kus haar, ruwer deze keer. Ze reageert, ze grijpt vuisten vol van mijn haar als onze tongen elkaar vinden. Ze houdt op en kijkt naar me op met een geile blik in haar ogen, alsof ze me eindelijk echt ziet en het haar wel aanstaat. Dan drukt ze haar lippen wederom koortsachtig op de mijne.

Man, ze wil dit echt.

Behendige vingers vinden de bovenste knoop van mijn spijkerbroek, en ze trekt. Lachend pak ik haar handen en geef haar een zacht duwtje, zodat we allebei op het bed vallen.